

Budapest Környéki Törvényszék
mint másodfokú bíróság
5.Pf.20.035/2021/6.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: ügyvéd,) által
képviselt Magyar Faktorház Zrt. (1027 Budapest, Frankel Leó út 10. I. emelet 10.)
felperesnek – a dr. Lajos Sándor ügyvéd (1093 Budapest, Boráros tér 3.) által képviselt
(.....) alperes ellen a Nagykőrösi Járásbíróságon
kölcsonrtartozás és járulékai megfizetése iránt folyamatba tett perében a Nagykőrösön, 2020.
október 27. napján 2.P.20.258/2018/62. szám alatt meghozott ítélet ellen az alperes által 67.
sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja, és
mellőzi az alperes elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek
Ft együttes első- és másodfokú perköltségét.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2009. január 27. napján létrejött
kölcsonsz szerződés alapján a Budapest Bank Nyrt. 800.000,- Ft kölcsönt nyújtott az alperes
részére 84 hónapra, évi 21%-os ügyleti kamattal. A szerződés 14. pontjában foglaltak szerint
az adós a szerződéshez mellékelt Általános Szerződési Feltételeket megismerte és elfogadta.
A felek 2010. április 23. napján a szerződést módosították, 18.530,- Ft tartozás miatt egy
hónap futamidővel meghosszabbítva a szerződés lejáratát. Az alperes a fizetési kötelezettségét
nem teljesítette szerződés szerűen, ezért a bank a 2014. január 28. napján kelt levelével a
szerződést azonnali hatállyal felmondta, majd 2015. február 11. napján a követelést a
felperesre engedményezte. 2015. szeptember 30. napján elkészült a DH2 törvény szerinti
elszámolás, amely szerint nem volt tisztességtelenül felszámított összeg.

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV.
törvény (Ptk.) 523. § (1)-(2) bekezdése alapján kötelezze az alperest 423.471,- Ft tőke,
116.429,- Ft 2015. február 11. napjáig számított szerződéses késedelmi kamat, valamint a
tőkeösszeg után 2015. február 12. napjától a kifizetés napjáig járó évi 27%-os késedelmi
kamat megfizetésére, és marasztalja perköltségben.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte perköltsége megtérítése
mellett.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a szerződés nem jött létre, mivel a felek a lényeges feltételekben nem állapodtak meg. Állította, hogy a jóváhagyott kölcsönkérelemnek megfelelő szerződéspéldányt nem kapott, a telefonbeszélgetés során pedig vagy nem hangzottak el információk a lényeges feltételek kapcsán, vagy ami elhangzott, az nem felelt meg a valóságnak.

Az írásbeliség hiányára hivatkozással semmisségi kifogást is előterjesztett. Előadta, hogy a hitelbírálóat kondícióit írásban nem közölte a bank, amelynek ajánlatát írásban nem fogadta el. A csatolt Hirdetmény még nem volt hatályban az egyedi blanketta aláírásakor, ezért nem válhatott a szerződés részévé. Vitatta a szerződés hatályba lépésének az ÁSZF I.1.1. pontja szerinti időpontját, továbbá azt is, hogy bármelyik ÁSZF-et megismerte volna. Rámutatott: úgy írta alá a szerződést, hogy az nem tartalmazta sem a kamatkikötést, sem a THM-et. Állította a szerződés Hpt. 213. § (1) bekezdésének b), c) és e) pontja szerinti semmisségét.

Vitatta a követelés összegszerűségét is, annak ellenőrizhetetlenségére tekintettel. Érvelése szerint a folyósítás időpontjának hiányában a kamatszámítás kezdő időpontja nem állapítható meg, és nem vezethető le az sem, hogy a bank mire számolta el a befizetéseket és milyen számítás alapján. Nem ismerte el, hogy a felmondás időpontjában tartozása állt volna fenn és a kamatszámítás képletének tisztességtelenségére is hivatkozott.

Állította továbbá a kézbesítési vélelem, azaz az Üzletszabályzat 2.5.8. és 2.5.9. pontjai tisztességtelenségét, valamint azt, hogy ha az ÁSZF a szerződés részévé vált, annak a I.3.2. – felmondást lehetővé tévő – pontja, csak úgy, mint a THM megjelölésének a hiánya, tisztességtelen.

Hivatkozott a felmondás érvénytelenségére, vitatva annak ténybeli alapját, mivel a kimutatás göngyölítettségének hiányában nem állapítható meg, hogy volt-e tartozása. A bank a felmondásban nem jelölte meg pontosan, hogy milyen súlyos szerződésszegés és az ÁSZF mely pontja alapozta meg a felmondást, és azt sem igazolta, hogy a felmondást fizetési felszólítások előzték volna meg.

Kifogásolta továbbá, hogy az engedményezési értesítő hiányában nem állapítható meg, a követelés mely része került engedményezésre. Emellett az engedményezési szerződés aláírói sem állapíthatók meg, képviseleti joguk kétséges.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 539.900,- Ft-ot, valamint 423.471,- Ft után 2015. február 12. napjától a kifizetés napjáig évi 27%-os késedelmi kamatot és 59.389,- Ft perköltséget.

A döntés indokolása szerint a felperesi jogelőd személyi kölcsön konstrukcióra vonatkozó ajánlatát az alperes a blankettaszerződés kitöltésével, valamint a telefonos egyeztetés során elfogadta, az ezt tartalmazó okiratot a bankhoz visszaküldte. Az okirat megérkezésének napján, azaz 2009. január 27-én a távollévő felek között a szerződés létrejött és hatályossá vált. Mivel a bank a kölcsönt nyújtotta, az alperes pedig azt felhasználta és a törlesztéseket közel öt évig fizette, évekkel később nem hivatkozhat megalapozottan arra, hogy a szerződés a lényeges tartalmi részek hiányában létre sem jött (BH2018.230. [11] bekezdése). A szerződés létrejöttét alátámasztó tény a 2010. évi szerződésmódosítás VII. pontjában a kölcsönszerződés megerősítésére tett nyilatkozat is.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felmondásra - a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontjában írtakkal összhangban - az alperes súlyos szerződésszegése miatt került sor, így az nem alapulhatott tisztességtelen feltételen. A felmondás megérkezését, átvételét az alperes sem vitatta.

Az ítélet kifejtette, hogy a 2015. február 11. napján kelt engedményezési értesítő alapján az engedményezett követelés kétséget kizáróan beazonosítható volt, az engedményezésről szóló

értesítő kézbesítése elmaradásának pedig csak annyi relevanciája lenne, hogy az alperes a hitelező részére teljesíthetett volna joghatályosan. Ilyenre azonban maga sem hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság az alperes érvénytelenségi kifogásait sem találta megalapozottnak. A szerződés 14. pontjának megfelelően a mellékletét képező ÁSZF I.1.4. pontja értelmében a bank Üzletszabályzata és Hirdetménye is irányadó a felek jogviszonyára. Az ÁSZF megismerhetőségét az alperes csak a perben vitatta, a szerződés aláírásakor ennek hiányát nem kifogásolta, így mulasztására a Ptk. 4. § (4) bekezdése értelmében utóbb nem hivatkozhat. A szerződés és az ÁSZF együttesen és írásba foglaltan tartalmazták a szerződés valamennyi lényeges feltételét, ezért a Hpt. 210. § (1), (2) bekezdésében rögzített követelmények sem sérültek.

A THM és a kamat irányadó mértékeit az ajánlat elfogadásakor az alperes a Hirdetményből ismerhette meg, a törlesztőrészlet összegét pedig telefonos egyeztetés során 355,- Ft-tal nagyobb összegben elfogadta, mint amekkora összegben a jóváhagyáskor ez rögzítésre került. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint minden kifogásolt szerződéses feltétel írásba foglalásra került, így a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c), e) pontjában található követelmények maradéktalanul megvalósultak.

Hangsúlyozta, hogy az összecszerűség körében a perben beszerzett szakvélemény az alperes valamennyi aggályát feloldotta, annak alapján kétséget kizáróan megállapítható volt a kimutatásban szereplő adatok helyessége. A 360 napos banki évvel történő számítás pedig bevett módszer a pénzügyintézeteknél.

A tisztességtelenségre hivatkozás kapcsán rámutatott, hogy a többféle THM mérték alkalmazása ellenére az alperes nem került hátrányos helyzetbe, megtévesztéséről sem lehetett szó. Önmagában pedig az, hogy a THM nem valós adatot tartalmaz, nem eredményezhet semmisséget. A THM feltüntetésével összefüggésben állított tisztességtelenség egyebekben értelmezhetetlen is, mivel az csak az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétellel összefüggésben állítható.

A kézbesítési vélelem és az ÁSZF szerinti azonnali hatályú felmondást megalapozó feltételek tisztességtelenségére vonatkozó állítással kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára megfogalmazásuk nyelvtani szempontból világos és érthető volt, ezekkel azonban a perbeli szerződésből eredő követelés nincs összefüggésben.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben anyagi és lényeges eljárási szabálysértésekre hivatkozással elsődlegesen hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan megváltoztatásával a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmének indokolása szerint a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítése szükséges, melynek oka, hogy az elsőfokú bíróság az alperes hátrányára egyoldalú felperesi tényállításokat fogadott el igaznak, amelyek a perben nem nyertek bizonyítást. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is csupán formailag tett eleget, a tényállást a bizonyítékok egy részének értékelésével állapította meg, lényeges körülményeket pedig egyáltalán nem vett figyelembe, az utóbbiakra vonatkozó bizonyítás lefolytatását indokolás nélkül mellőzte.

Indokolásának ellentmondásai többek között a jogszabályok téves értelmezéséből vagy teljes figyelmen kívül hagyásából adódnak. Indokolása felületes, megállapításai ellentétben állnak egymással.

Kiemelte, hogy a szerződés létrejötte körében az ítélet valótlan és iratellenes kijelentéseket tartalmaz, a felek között a szerződés ugyanis nem jött létre. Annak tulajdonított jelentőséget, hogy az ajánlattól eltérő tartalmú elfogadást új ajánlatnak kell tekinteni, ezért – a bank ajánlatától eltérő kölcsönösszeg igénylése miatt – nyilatkozata új ajánlatnak minősül, melyet a másik félnek el kellett volna fogadnia oly módon, hogy az elfogadó nyilatkozat hozzá meg is érkezzon. A bank végső soron egy, a korábbi ajánlattól eltérő tartalmú elfogadó nyilatkozatot tett a szerződés 7. pontjában, ami ismét új ajánlatnak minősül, ezt azonban ő maga nem ismerte meg, így elfogadni sem tudta.

Rámutatott: az ÁSZF csak egy létrejött szerződés részét képezheti, mivel pedig a perbeli esetben nem beszélhetünk létrejött szerződésről, annak részévé sem válhatott, így abból jogok és kötelezettségek sem fakadhatnak.

Kifogásolta azt is, hogy előadásait az ítélet 3-8. bekezdései nem megfelelően tartalmazzák, ugyanakkor a felmondás jogszerűségével kapcsolatos és az engedményezéssel összefüggő valamennyi nyilatkozatát fenntartotta. Álláspontja szerint a felmondás tartalma nem felelt meg a Ptk. 321. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, továbbá tisztességtelen feltételen is alapult.

Kiemelte, hogy a felperes csak a 2009. január 17. napjától hatályos „kamat és díjtáblázat lakossági ügyfelek részére” elnevezésű okiratot csatolta, Hirdetmény csatolására nem került sor. A Hirdetmény egyebekben nem is volt hatályos a szerződés létrejöttekor.

Fenntartotta az alaki érvénytelenségre, valamint a Hpt. 213. § (1) bekezdés c), d), e) pontjára vonatkozó előadásait is. Az alperes által ismert állapotában a „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okirat a törlesztő-részletekre vonatkozóan semmit nem tartalmazott, a törlesztőrészletek összege tehát nem volt meghatározott, és a törlesztőrészletek esedékességének időpontja sem volt ismert. Az eljárás során összesen négy különböző százalékos mértékű THM vált ismertté, melyre tekintettel meghatározott THM-ről szintén nem beszélhetünk. A „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okirat a kamat mértékére, valamint egyéb költségek és díjak összegére vonatkozóan sem tartalmazott semmit.

A követelésösszege szintén nem került bizonyításra, a felperes által csatolt iratok bizonyító ereje megkérdőjelezhető, a szakvélemény elkészítésére pedig egy szabálytalanul lefolytatott eljárás keretében került sor.

Sérelmezte, hogy tisztességtelenségi kifogásai 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján történő érdemi vizsgálatát az elsőfokú bíróság elmulasztotta. Valótlan és iratellenes az, hogy a felperes 21% + 6%-os mértékű késedelmi kamat érvényesítésére volt jogosult.

Az alperes a másodfokú eljárásban 90.000,- Ft ügyvédi munkadíjból és 43.192,- Ft fellebbezési illetékből álló perköltség iránti igényt támasztott.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal módosítja és egészíti ki:

Az alperes 2009. január 15. napján akként írta alá a „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okiratot „Privát Kölcsön C” nevű termék igénybeviteléhez, hogy azon a bank által eredetileg feltüntetett 2.000.000,- Ft kölcsönösszeget 800.000,- Ft-ra módosította. Az aláírt okirat bankhoz való visszaérkezését követően a felperesi jogelőd telefonon kereste meg az alperest, a beszélgetés során a felek 800.000,- Ft kölcsönösszeg folyósításában állapodtak meg azzal, hogy a havi törlesztőrészlet összege 18.885,- Ft lesz, plusz-mínusz

párszáz forint eltéréssel. A telefonbeszélgetés során a felperesi jogelőd részéről 24,3%-os THM került megjelölésre.

A „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okirat 5. pontja 23,97% mértékű THM-et rögzít, az okirat egyéb pontjainál kisebb betűmérettel, elhelyezkedését tekintve a nyomtatott szöveghez képest utólagos betoldásként feltüntetve.

A Személyi Kölcsön és Hitelkártya Általános Szerződési Feltételek „Fogalom meghatározások” pontja értelmében a Szerződés a Bank és az Ügyfél között, a Személyi Kölcsön és Hitelkártya szolgáltatások tárgyában létrejött megállapodás. A Szerződés elválaszthatatlan része a jelen Általános Szerződési Feltételek, a Bank Üzletszabályzata és az egyes szolgáltatásokra vonatkozó Hirdetmény.

A felperesi jogelőd 2009. január 17. napjától hatályos „Kamat- és díjtáblázat lakossági ügyfelek részére” elnevezésű hirdetményében a „Privát Kölcsön C” nevű termék vonatkozásában 799.000-2.999.000 Ft hitelösszeg esetén 84 hónapos futamidő mellett évi 21% kamat és 23,14% THM került rögzítésre.

A „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okirat 7. pontja szerint a teljes hiteldíj mutató 23,50%.

Az alperes fellebbezése az így módosított és kiegészített tényállást is figyelembe véve alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, és érdemi döntése sem helytálló.

A másodfokú bíróság az alperes hivatkozásait a fellebbezésben foglaltaktól eltérő sorrendben vizsgálva az alábbiakra mutat rá:

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a tekintetben, hogy a követelés engedményezésére a jogszabályban foglaltaknak megfelelően került sor. Alaptalanul állítja az alperes, hogy nem állapítható meg, a követelés mely része került engedményezésre és ehhez képest melyik az a követelésrész, amely érvényesítésére a felperes jogosult. A felmondásban foglaltakat az engedményezési szerződéssel összevetve meghatározható ugyanis, hogy a tőketartozás összege a felmondás 2014. január 28-i időpontjában 423.471,- Ft volt, és ugyanezen tőkeösszeg szerepel az engedményezési értesítőben is. Mivel pedig a felperes a keresetével is ezt a tőkeösszeget kívánta érvényesíteni, nem értelmezhető az alperes követelésrész beazonosíthatatlanságára vonatkozó hivatkozása. Alaptalanul kifogásolta az alperes azt is, hogy az engedményezési szerződés aláíróinak személye az okiratból nem állapítható meg, az engedményezési szerződésre irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:193. §-a – a korábban hatályos Ptk. megközelítését fenntartva – ugyanis a rendelkező ügyletre nem határoz meg alakszerűségi követelményt, az szóban, sőt ráutaló magatartással is létrejöhet, melyre figyelemmel az okirat aláíróinak személye az engedményezés megtörténte szempontjából irreleváns. Az engedményező bank az engedményezést követően az alperessel szemben a követelés érvényesítése iránt nem lépett fel, melyből szintén az következik, hogy a követelést az engedményes szerezte meg.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a szerződés a felperesi jogelőd és az alperes között létrejött. Ahhoz, hogy a szerződés létrejöttét lehessen megállapítani, a Ptk. 205. §-a értelmében az szükséges, hogy a lényeges vagy bármely fél által lényegesnek minősített kérdés tekintetében a szerződő felek között megállapodás jöjjön létre.

A kölcsönszerződés esetén a szerződés lényeges tartalmi elemei: a kölcsönösszeg, a futamidő és az ügyleti kamat. Az ezekre vonatkozó egyező akaratnyilvánítás a szerződés létrejötté szempontjából azonban kinyilvánítható szóban, írásban és ráutaló magatartással is. A szerződés létrejöttének és alaki érvényességének a kérdését tehát el kell különíteni. Az, hogy a Hpt. 210. § (1) bekezdése szerint a pénzügyi intézmény által nyújtott kölcsönszerződés írásbeli alakhoz kötött, nem jelenti egyúttal azt is, hogy a szerződés létrejöttéhez a lényeges tartalom írásba foglalása lenne szükséges. Téves ezért az alperesnek az az álláspontja, hogy az alakszerűségi hiányosságok miatt a szerződés nem jött létre.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy a szerződő felek között volt konszenzus a kölcsönösszeg, a futamidő, valamint a kamatfizetés tekintetében, hiszen a bank a blankettán feltüntetett kétmillió Ft-tal szemben az alperes által megjelölt 800.000,- Ft kölcsönösszeget elfogadta és folyósította, a kamatfizetési kötelezettség az alperes által megfizetni vállalt törlesztőrészek összege alapján egyértelmű, a futamidőt pedig egyik fél sem tette vitássá. A konszenzus létrejöttét igazolja – az okiratokon kívül – a felek szerződéskötést követő magatartása, azaz a kölcsön folyósítása, törlesztése, valamint a szerződésmódosítás is.

Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a szerződés létrejöttének időpontját illetően. A Ptk. 213. § (1) és (2) bekezdéseit figyelembe véve azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a blanketta a felperesi jogelőd ajánlatának minősül. Mivel azonban az alperes végül nem kétmillió, hanem csupán 800.000,- Ft-ot igényelt, az erre vonatkozó nyilatkozatát – az alperes helyes fellebbezési érvelésének megfelelően – a Ptk. 213. § (2) bekezdése alapján újabb ajánlatnak kellett tekinteni. Az újabb ajánlatra figyelemmel a blanketta alperes általi kitöltésével tehát a szerződés még nem jött létre. Az újabb ajánlatra a banknak nyilatkoznia kellett, amit a telefonbeszélgetés során meg is tett. A telefonbeszélgetés során tett jognyilatkozatok azonban nem távollévők, hanem jelenlévők közötti jognyilatkozatoknak minősülnek, melyek figyelembevételével a szerződés a Ptk. 213. § (1) bekezdésének első fordulata értelmében abban az időpontban jött létre, amikor az ajánlatot elfogadták. A telefonbeszélgetés a hitelező képviselője és az alperes között a szerződés tartalmára vonatkozó konszenzussal zárult, ekkor tehát a szerződés létrejött.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy az ÁSZF és a Hirdetmény a szerződés részévé vált. Az alperes az elsőfokú eljárás során nem tette vitássá, hogy a bank az ÁSZF-et és a Hirdetményt a Hpt. 203. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően közzétette, erre csupán a fellebbezésében hivatkozott. Mivel a hivatkozott okiratok közzététele vagy annak hiánya – erre irányuló konkrét vitatás hiányában – az elsőfokú eljárásban nem képezte vizsgálat tárgyát, az alperes ezen hivatkozása a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban sem vehető figyelembe, és úgy kell tekinteni, hogy az ÁSZF és a Hirdetmény közzététele megtörtént, azok tartalma az alperes számára megismerhetővé vált. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság az ítéletében: az alperes nem volt elzárva attól, hogy a hatályos Hirdetményt, illetve valamennyi ÁSZF-et megismerje, mivel pedig e körben a Ptk. 4. § (4) bekezdése szerinti elvárhatósági követelményt nem teljesítette, utóbb nem hivatkozhat arra, hogy az ÁSZF és a Hirdetmény a megismerhetősége hiánya okán nem vált a szerződés részévé.

Az alperes alaki érvénytelenségi kifogásait illetően a másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság azon megállapításával, mely szerint a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdésének e) pontja alapján nem érvénytelen, mert a felek a törlesztőrészek összegében a telefonbeszélgetés során megállapodtak, azt a beszélgetés tartalmához igazodva rögzítették az

írásba foglalt szerződésben. Az alperes a törlesztőrészletek esedékességének hiányára az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, ezért az erre vonatkozó fellebbezési érvelése a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján már nem vehető figyelembe.

A telefonbeszélgetés során az ügyleti kamat mértékére vonatkozó konkrét nyilatkozat a szerződő felek között ugyan nem hangzott el, az alperes azonban a kamatot is tartalmazó törlesztőrészlet elfogadásával ráutaló magatartással kifejezte a kamat megfizetésére irányuló szándékát, így – a korábbiakban kifejtetteknek megfelelően – a szerződés létrejöttéhez szükséges konszenzus a felek között a kamatfizetés tekintetében fennállt. A létrejött szerződés részét képező hirdetemény pedig a kamat mértékét egyértelműen tartalmazta, az az egyedi szerződésen ezzel egyezően került rögzítésre, ezért a Hpt. 213. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti semmisséget nem lehetett megállapítani.

Nem ért egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a tekintetben, hogy a szerződés a THM mértékét is megfelelően tartalmazta volna. A Hpt. 210. §-a szerint a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésben egyértelmű összeg megjelölésével kell feltüntetni az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, mely a fogyasztó számára tájékoztatásul szolgál a különböző termékek összehasonlíthatósága céljából. A Hpt. – szerződéskötéskor hatályos – 213. § (1) bekezdésének b) pontja a THM feltüntetésének hiányához a semmisség jogkövetkezményét fűzi. Helyesen mutatott rá az alperes a fellebbezésében arra, hogy a perbeli esetben meghatározott THM-ről nem beszélhetünk, mivel a szerződéssel összefüggésben négyféle THM mérték merült fel. Míg a „Személyi kölcsön és hitelkártya szerződés” elnevezésű okirat 5. pontjában – ismeretlen időpontban – 23,97%-os THM került feltüntetésre, a bank és az alperes telefonos egyeztetése során már 24,3% hangzott el. A szerződésre irányadó hirdetemény ezzel szemben 23,14%-ot rögzít, a szerződés 7. pontjában pedig ettől is eltérően – az alperesre hátrányosan – 23,5% került megjelölésre. A négy különböző mérték a THM meghatározottságát már eleve kizárja, ezt meghaladóan nem állapítható meg az sem, hogy a felek konszenzusa a négy mérték közül melyik tekintetében jött létre. Az alperes arra ugyan tévesen hivatkozott, hogy a THM tekintetében fennálló konszenzushiány a szerződés létre nem jöttét eredményezi, mivel a THM mértékében való megállapodás nem tartozik a szerződés létrejöttéhez szükséges lényeges tartalmi elemek közé; helyesen mutatott rá azonban arra, hogy a THM egyértelmű mértéke feltüntetésének hiánya okán a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdésének b) pontja alapján semmis.

Mivel a bíróságnak az érvénytelen szerződés teljesítésére irányuló keresetet teljes egészében el kell utasítania, az ügy eldöntése szempontjából már nem rendelkezik relevanciával az a körülmény, hogy az alperes a követelés összegszerűségét és a felmondás érvényességét is vitatta, amint az sem, hogy egyes szerződési feltételek tisztességtelenségére hivatkozott.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésének alkalmazásával megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte az alperes által lerótt 43.192,- Ft fellebbezési illetékből, valamint az alperesi jogi képviselő első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjából álló perköltségek megfizetésére.

Az alperesi jogi képviselő első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjának együttes összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel Ft-ban határozta meg, figyelemmel arra, hogy az alperesi képviselő által megjelölt munkadíj – keresettel érvényesített tőkekövetelés összegét meghaladó – összegét lényegesen eltúlzottnak találta.

Budapest, 2021. május 19.

dr. Szabolcsi-Varga Krisztina s.k.
a tanács elnöke

dr. Jakab Ildikó s.k.
előadó bíró

dr. Erdeiné dr. Veres Ágnes s.k.
bíró